8e JAARGe. № 170

OOSTPOST

SOERABAYASCHE COURANT

Prijs der Inteekening.

Voor Soerabaya ℔ jaar ƒ 24.— ℔ halfjr. ƒ 12.— ℔ maand ƒ 2.—
„ Java. „ do. „ 30.— „ do. „ 15.—
„ Buitenbezn. „ do. „ 36.— „ do. „ 18.—
„ Europa „ do. „ 50.—

De *OOSTPOST* verschijnt dagelijks met uitzondering van den Zondag.

DINGSDAG 17 JULIJ 1860.

Prijs der Advertentiën.

De prijs der ADVERTENTIEN is ƒ 1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentien met groote letter betalen naboeid.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

ADVERTENTIEN.

TOONEN IN DEN NIEUWJAARMORGEN.

(*Vervolg.*)

„Nadat mijnheer de burgemeester in de zaal — waar men menschen ontvangen zal — koffij heeft gedronken, treedt het kroost, een aardig viertal — keurig uitgedoscht — het vertrek binnen. Het elfjarig Sophietje komt door de kindermeid voortgeduwd, tot bij Papa en Mama en zegt na een: „Toe dan Sophietje" van de gedienstige:

„Pa, Ma, al wat wenschelijk is...."

„Zie zoo!" roepen de ouders verrukt, en Mevrouw voegt er bij: „Nu ben je een heel ander kind dan van morgen."

„Och! 't was een kuurtje," zegt de vader, „ze was het vergeten, niet waar bekje? Kijk is," en hij toont haar een blinkenden rijksdaalder, „voor wie is dat...?"

„Voor Sophietje," antwoordt het meisje en grijpt naar het geldstuk.

„Om een mooije nieuwjaarspop voor te koopen; Elsje, straks kun je ze eens meênemen; weetje," voegt Mama er bij; „in den winkel van Struif hebben ze er van die mooije met draaijende oogen."

„Ja wel Mevrouw," zegt Elsje. — Smeerbollen!

„En jellui, Pierre en Lex, wat heb jelui te zeggen?"

„Niks," zegt Pierre en houdt, even als zijn tweelingbroertje, de oogen strak op de heerlijkheden gevestigd, die op de tafel gereed staan.

„Al heel weinig!" lacht de vader, „zeg jongens, zou je ook *niks hebben* willen?"

„Ja wel!" roepen de knaapjes.

„Komaan Pierre, hoe doet Keesje Mol? zie is;" en de vader houdt het zoontje een gulden voor.

In een oogenblik staat het jongske in postuur, loopt naar het raam, boots meesterlijk een manken bultenaar na en.... verdient van den lagchenden vader den gulden om er, een blikken sabel voor te koopen.

Elsje wordt nog fluks een daalder in de hand gestopt, om voor Lexje en de kleine Marie bij Struif eens rond te zien; fluks, want.... er is gescheld.

'T Wordt vol bij den burgemeester. In 't voorkamertje regent het kaartjes, in de zaal complimenten.

Mijnheer Kasselberg, die — de heele stad weet het — een ingekankerden hekel aan Lichterster heeft, maar als lid van den raad toch niet terug kon blijven, wenscht zijn vriend (?) met een zeemleeren handdruk, een hartelijk: „heil!" toe, met den *speech*: „dat Lichterster nog lange jaren als burgemeester zal présideren."

De secretaris Pels, een man met een innemend gelaat, haalt, na den uitgebragten zegenwensch, van de oudejaarsavondpreek op, welke dominé Bommel gehouden heeft; hij roemt de stichtelijke rede bovenmate, en kon zich volkomen met zijn weleerwaarde's roerende bede vereenigen, dat het jaar, 't welk aan stond te breken — en nu alreede aangebroken was — een jaar mogt zijn van liefde en Godsvrucht, een jaar met gulden letters geschreven, in de heugenisse Gods.

Mevrouw Lichterster vindt, dat het jaar zich alzoo reeds lief instelt, van hunne zijde althans, hebben ze alrêe de meest mogelijke bewijzen van achting en ingenomenheid der burgerij ontvangen.

Mijnheer Molensmid oordeelt, dat dominé wat heel weinig werk van de rede heeft gemaakt, 't was er één geweest, die hij „*sans badinage*" al wel driemalen van hem gehoord had, maar altijd met een andere tekst. 't Was zoo'n koud, „ik weet niet" zoo'n droog preekje geweest. Bommel heeft voor geen oortje talent. Hij gunde hem Amsterdam of den Haag, maar, zijn aspersiebedden waren 't vorige jaar al verlegd geworden. „Mijn Piet zal het verder breugen."

„De predikant Bommel!" roept Evert.

„'s Hemels allerbesten zegen!" Als predikant maakt de dominé geen visites, maar zijn vriend Lichterster moest hij toch even met zijn vrouwtje, een heilgroet brengen. Hij voelt zich heden weêr versch man na al die preekdrukten der laatste twee weken. „Ha, Mijnheer Molensmid, hoe vaar je? Gods besten zegen! Het beroep van je zoon heb ik met blijdschap vernomen. Een lief plaatsje, 'n knappe jongen!"

„Ja, Piet is een ferme jongen, dominé.... maar eere wien eere toekomt, magtig veel heeft hij aan u te danken."

„Kom, gekheid," zegt Bommel, „hij was vlug en oppassend, ik had er pleisier in om den jongen wat op streek te helpen, en zag met genoegen, dat hij zoo ferm aan de akademie was; een beste jongen, een beste jongen! Ik had gehoopt hem gisteren avond onder mijn gehoor te hebben. De woorden van Paulus aan Thimotheus zouden, bij het naderen van een zoo gewigtig jaar, misschien ook hem een stichtelijk uur verschaft

hebben."

„Ja zeker, zéker dominé, een stichtelijk woord. Met fameus veel genoegen gehoord, 'n volle kerk ook."

„Nog al, nog al, 't moet in de Michelkerk dun zijn geweest."

„Zoo dominé!?"

„Och! collega Helmans wordt oud, 'n goed mannetje anders!"

„Is neef Draam in stad, Cornélie?" vraagt Mevrouw Lichterster aan een juffertje, dat stijf in 't bont zit.

„Ik weet het waarlijk niet," liegt het meisje, en kleurt tot achter de ooren.

„Kind, wat kleur je!" zegt Mevrouw met een lachje.

„*Ik* kleuren!? herneemt de maagd." „Hé, ik kleur niet," en ze voelt een gloed 't aangezigt alsof ze in brand staat.

„U zoudt de Jufvrouw confuus maken," zegt de secretarisvrouw, die lief en goed is, maar nooit regt weet waar ze spreken of zwijgen moet.

„Mevrouw is door de aanmerking — van *dien* kant *heel ongepast!* — zeer gepikeerd geworden.

„Een lief hoedje," zegt ze, het secretarisvrouwtje aanziende, „bij wie laat u maken...? O! ja," laat zij er terstond op volgen, „zeker eigen werk. De hoedjes van uw maaksel waren altijd zeer élégant."

Een compliment, en toch: „op haar plaats gezet."

„Of er ook belet voor Mijnheer van Bazel is?" fluistert de binnentredende Evert, met iets spotachtigs om zijn mond.

Mevrouw Lichterster haalt den neus op. Mijnheer fronst de wenkbraauwen, terwijl om zijn mond een glimlachje speelt.

Mevrouw zegt: „Och Heere!" Mijnheer ziet den kring rond, zegt, dat men bezwaarlijk „niet thuis," kan geven en besluit: „Met verlof van 't gezelschap....?"

Eenigen van 't gezelschap zeggen: „Wel zeker!" Dominé: „Waarom niet?" en de burgemeester beveelt: „Laat mijnheer binnen."

De Heer van Bazel in een vrij genuanceerden en krakenden mackintosh, de voeten in vetleer, een souspiedspantalon van 't jaar 0 om de magere beenen, bruine katoenen handschoenen om de uitgespreide vingers, stapt binnen, buigt verlegen vier- vijf zesmaal in 't rond, en eindelijk voor den burgemeester post-vattende, zegt hij gejaagd:

„Mijnheer... Eduard... vriend, ik kan niet manquéren u alle zegen in 't nieuwejaar toe te wenschen. Neem mij niet kwalijk, ik dacht geen menschen meer te vinden, ik dacht, dat het vier ure was, maar 't zal drie geweest zijn, ik zal..."

„Kom, maakt geen complimenten," zegt de heer des huizes. „Ga jij maar zitten B udje; hoe gaat het jongen...? „Kun je 't nog al kroppen met de kou... ?"

De aangesprokene kijkt verlegen voor zich; hij ziet niets, en niemand, maar hij hoort toch een zacht gegons regts, en een geh m links, en hij kucht:

„O! ja wel, dank u. Mama sukkelt een beetje!"

„Och kom...! sukkelt Mama?" hervat de burgemeester. „Een slechte tijd voor de goeije vrouw. Wat scheelt ze?"

„Ik vrees verval van krachten," antwoordt de vriend, terwijl hij zijn kalen hoed draait.

„Wél, wél," zegt Lichterster... „een weinig versterkends, „Emilie, als je eens soep hebt. Kom Boudje, ga zitten; „een glaasje crême de vanille, 't is goed voor de kou, „dat wordt je niet iederen dag voorgezet."

„Nee, dank u."

„Arme weerlicht!" fluistert de burgervader meêlijdend ter zijde. „Kom jongen, een beetje," herneemt hij luide, „'t is waarlijk goed voor de kou."

„Nee, dank u, ik zal eens opstappen," is het bescheid, „ik wist niet...."

„Ei, blijf nog wat, en ga zitten," spreekt Lichterster weder, „je bent toch geen menschenhater....?"

„Wel nee, maar ik wil niet," herhaalt de verlegene terwijl hij een roodbonten zakdoek uit zijn mackintosh haalt en er 't gelaat meê afdroogt.

„Gerust Bazeltje," glimlacht Mevrouw goedig, „kijk „eens, daar zit je als een prins tusschen *Jufvrouw* Pels en „mijn nicht *freule* van Soetenparsee in."

Van Bazel snuit zijn neus, gaat zitten, hoort gepraat regts en links, zonder te verstaan; neemt een hem gepresenteerd nieuwjaartje; kruimelt er meê tusschen de vingers en vraagt eindelijk om toch iets te zeggen: „Hoe varen „de kindertjes?"

„Dank je, jongen, best!" roept de burgemeester. „'t „Spijt me dat ik jou niet wat dergelijks vragen kan; kom „biecht eens op, nog geen plannen?"

(*Wordt vervolgd.*)

NEDERLANDSCH INDIE.

SOERABAYA, den 17den Julij 1860.

Aangekomen Passagiers.

Met de Ned. Ind. Stoomschip *Kraten*, de heeren Glazer, Nagel, Slebos en Wahl.

Vertrokken Passagiers.

Met de Ned. Ind. Stoomschip *Makasser*, de heeren J. C. H. Muijssens, J. F. Benjamin, C. J. L. W. Eekhoudt en echtg. Ledeboer, J. van Haaks, — Met de Ned. Ind. St. *Banda*, Mejuf. S. M. R. Stroom.

BELGIE.

De Heer van Even, archivarius der stad Leuven, heeft eene ontdekking gedaan waardoor alle meeningen, tot nu toe gevormd omtrent den oorsprong der boekdrukkunst in Belgie, geheel worden vernietigd. Tot nu toe werd Dirk Martens beschouwd als de man die de boekdrukkunst in dat land had ingevoerd, en wordt de stad Alost de plaats genoemd waar hij in 1471 het eerste boek drukte, waarom dan ook aldaar ter zijner gedachtenis een gedenkteeken is opgerigt. De heer van Even nu heeft ontdekt dat Alost niet de stad is waar de eerste belgische boekdrukker woonde, maar dat er reeds tien jaren vóór dien tijd elders eene boekdrukkerij moet hebben bestaan. De archivarius vernomen hebbende dat er te Leuven een bakker woonde die eenige oude perkamenten in zijn bezit had welke hem waren gegeven door den eigenaar van het door hem bewoond wordende huis, begaf zich tot hem en vond daar een manuscript en nog andere artikelen, welke in 1460 door Jacqueline de Looz Heinsberg, zuster van Johan de Leinsberg, die als Bisschop van Luik in 1455 is overleden, in het klooster v n Bethanie, in de nabijheid van Mechelen, waren achtergelaten. Jacqueline was gedurende eenen geruimen tijd abdis van het keizerlijke kapittel van Thorn in Limburg en overleed in het klooster van Bethanie op den 3 Maart 1465. Onder andere zaken vond de heer van Even nog daarbij eene pers met toebehooren, negen gegraveerde stalen platen en veertien gegraveerde steenen om platen te drukken. Dit bewijst dat in het klooster van Bethanie reeds in 1460 eene inrigting bestond om boeken en platen te drukken.

— Op den 14 Mei, had te *Brussel* in het station van den noorder-spoorweg, eene in vele opzigten belangrijke plegtigheid plaats, door den *Moniteur Belge* van den 15 dezer, niet ten onregte genaamd, *une cérémonie touchante, ayant un caractere de grandeur dans sa simplicité.*

Het monument namelijk ter eere van, en tot nagedachtenis aan den belgischen ingenieur *Pierre Simons*, die, zoo als bekend is, den eersten aanleg der spoorwegen in *Belgie* bestuurd heeft, werd onthuld.

Het monument, of beter gezegd, het borstbeeld van dien verdienstelijken man, is vervaardigd uit wit marmer en op een piëdestal geplaatst, met de volgende inscriptie:

PIERRE SIMONS.

Né à Bruxelles le 20 *Janvier* 1798, *mort le* 14 *Mai* 1843. *Il traça les premiers plans du chemin de fer Belge.*

De heer *Mazin*, directeur-generaal der ijzeren spoorwegen posten en telegrafen, heeft eene op de gelegenheid toepasselijke rede uitgesproken en met nadruk de aandacht, te regt, gevestigd op de diensten, door *Simons* aan *Belgie* bewezen, wijl dit land het aanzien dat het in het buitenland thans geniet, alsmede zijne industriele en commerciele welvaart, voor een groot gedeelte aan het aldaar ingevoerde spoorwegstelsel te danken heeft.

FRANKRIJK.

Eenige jaren geleden verkreeg men uit *Parijs* een nieuw middel, tot het zoogenaamd plomberen van holle kiezen, dat zeer bruikbaar bleek te zijn. Het bestond uit een poeder en een vocht. Het poeder bleek na onderzoek te bestaan uit zinkwit (zinkoxyde), met een weinig oker vermengd; het vocht was eene oplossing van chloorzink. Wanneer het zinkwit met dit laatste aangemengd werd, ontstond spoedig eene steenachtig verhardende massa.

Zekere Sorel heeft, na vele proefnemingen, eene toepassing voorgesteld, van de eigenschap van het zinkoxyde, om zich met de chloorverbindingen van zink, van ijzer en van mangaan tot eene hard wordende verbinding te vereenigen. Hij wil haar aanwenden tot bereiding van eene plastische massa die tot het modelleren, het maken van afdrukken van munten, medailles enz., ver te stellen is boven het gebruikelijke gips, daar zij even gemakkelijk in het gebruik is als gips, maar veel scherper afdrukken geeft en veel meer wederstand biedt.

Nadat over de bruikbaarheid van de nieuwe plastische massa, van alle zijden de gunstigste getuigenissen waren ontvangen, is het ook te *Leipzig* beproefd. Volgens een in de polytechnische vereeniging te *Leipzig* gedaan verslag, is na vele proefnemingen de hier te vermelden bereiding de beste bevonden. Men wrijft 2 deelen zinkwit met 1 deel zeer fijn glaspoeder door een. Vervolgens maakt men eene oplossing van chloorzink van 55° Beaumé, en voegt bij elke 50 deelen 1 deel borax. Men mengt het poeder met zoo veel van de oplossing, als noodig is om eene plastische massa te vormen, en maakt van deze onmiddellijk gebruik. Wil men er de geelachtige tint van ivoor aan geven, dan heeft men er slechts een weinig geele aarde bij te voegen.

— Te Puij — Haute-Loire — brak onlangs eenen brand uit waardoor vier huizen geheel werden in de asch gelegd, en een daarvan nam in zijnen val ook een aangrenzend gebouw mede. Menschenlevens waren gelukkig niet te betreuren; slechts een man, Laporte genaamd, was door zijne stijfhoofdigheid bijna het slagtoffer geworden van den brand. Deze persoon was eigenaar van een der verwoeste huizen en bewoonde daarvan de tweede verdieping. Vier jaren geleden werd hij in de stad en omstreken berucht om zijne zucht tot het voeren van processen. Toen de overige bewoners reeds allen het huis hadden verlaten, weigerde Laporte nog om hun voorbeeld te volgen, daar hij alvorens eene onmetelijke hoeveelheid processtukken wilde redden, die hij op den vloer had uitgespreid zonder te letten op het gevaar dat hem van alle zijden omringde. Toen den de vlammen uit al de vensters begonnen uittebreken en het te voorzien was dat de vloer der verdieping elk oogenblik kon instorten, klom een brandspuitgast naar boven om den koppigen processenman te redden. Hij was echter naauwelijks half weg toen hem een groot pak papieren uit het venster op het hoofd werd geworpen. Hij vervolgde echter zijnen weg en klom een oogenblik daarna in de kamer, welke met eenen verstikkenden rook was opgevuld. Hij vond daar Laporte bezig met het inpakken van papieren, daar elke minuut vertraging voor beiden noodlottig kon zijn sloeg de spuitgast met spoed een touw om het ligchaam van Laporte, en trachtte hem daarmede het venster uittelaten. Laporte echter deed wanhopige pogingen om in het huis te blijven, daar hij nog andere documenten wilde zoeken welke hij had vergeten. Het gelukte echter der vereenigde pogingen van de overige spuitgasten om zoowel hem als zijnen redder op vasten grond te brengen, alvorens de vloer der kamer instortte. De eerste vraag welke Laporte deed nadat hij was gered, was of zijne kostbare papieren in veiligheid waren gebragt. Het bevestigend antwoord dat hij daarop ontving scheen hem zeer te verligten.

ENGELAND.

In het vereenigd koningrijk van *Groot-Brittannie*, waren (de kolonien niet medegerekend) op den 1 Januarij 1859 ingeschreven, achttien honderd vier en vijftig stoomschepen, waarvan 510 met 282,403 tonnenlasten en 68,951 paardenkrachten; allen voor de haven van *Londen*.

In 1858 zijn 2254 stoomschepen uit zee de Theems binnengeloopen, waarvan de tonnenlast 736,365 beliep.

Na *Londen* bezitten de volgende havens het grootst aantal stoomschepen:

Liverpool 210 stoomschepen met 91,411 tonnenlast en 21,000 paardenkrachten.

Glasgow 164 stoomschepen met 95,116 tonnen en 25,632 paardenkrachten.

Shields 115, *Newcastle* 107, *Sunderland* 74, *Hull* 67 stoomschepen.

Van de britsche stoomschepen zijn 992 of meer dan de helft van ijzer; 861 van hout, en een van staal; 1263 worden door schepraderen, 589 door schroeven en een (de *Great Eastern*) door raderen en schroeven in beweging gebragt.

De haven van *Londen* bezit zoowel het grootste stoomschip (de *Great Eastern* met 18,915 tonnen) als het kleinste (de *Disowned* van 4 tonnen).

De belangrijkheid der haven van *Londen* met betrekking tot de stoomscheepvaart, kan men daaruit afleiden, dat in 1858 de gedeclareerde zuivere waarde der van *Londen* uitgevoerde producten van het vereenigd koningrijk bij de 29 millioen p. st. uitmaakte, en dat meer dan de helft der invoertollen in *Groot-Brittannie*, waarvan het bedrag in 1858 over 24 milioen pond sterling uitmaakte, in *Londen* betaald werden.

Het gebruik van staal voor den scheepsbouw, dagteekent van 1857, in welk jaar de firma gebroeders *Samuda*, voor *Rusland* een schip van staal bouwde. Het grootste zeeschip van dat soort door diezelfde firma gebouwd, is de *Jason* van 450 tonnen, en 120 paardenkracht, voor de russische stoomboot-maatschappij. Aan de onderscheidene werven voor stoomschepen, langs den Theems gelegen, berekent men dat gemiddeld 6000 arbeiders aan het werk zijn.

Het grootste verkeer met stoomschepen, onderhoudt *Londen* met *Frankrijk* (in 1858 zes honderd vier en dertig schepen met 150,134 tonnen); *Holland* (553 stoomschepen met 185,590 tonnen); *Belgie* (332 stoomschepen met 105,760 tonnen); de *Hanzeesteden* (269 stoomschepen met 109,896 tonnen.)

DUITSCHLAND.

Een brief uit Pola, in de *Ost Deutsche post*, geeft het berigt dat de schout bij nacht, Baron, Wulberstorff-Urbair die haven heeft verlaten en de middellandsche zee is ingestevend met een eskader bestaande uit het fregat *Schwartzemberg*, de korvet *Dandalo* en de stoomer *Lucia*.

— Den 2 Junij e. k. zou eene nieuwe geregelde stoomvaart tusschen *Triest* en *Liverpool* vice beginnen. De booten zullen driemaal in de maand dienst doen. De onderneming geschiedt ingevolge een tusschen de zuider- en staatsspoorwegmaatschappij en het liverpoolsche huis *J. Bibby's Son & Comp.* gesloten contract, en is een gedeeltelijke uitvoering van het voor een paar jaren ontworpen plan voor een stoomvaart tusschen *Triest* en *New-York*, dat toen mislukte.

— Met betrekking tot het gister medegedeelde gesprek laat de *Prussian Gazette* zich aldus uit: —

„De *Dusseldorf Gazette* geeft in een zijner laatste nommers een berigt van een gesprek dat zou hebben plaats gehad tusschen den minister van buitenlandsche zaken en den Franschen ambassadeur. Wij zijn gemagtigd om te verklaren dat een dergelijk onderhoud nimmer heeft plaats gehad.

— Volgens een dezer dagen openbaar gemaakt statistiesch overzigt, van het *Harburger* handel- en scheepvaartverkeer, gedurende het jaar 1859, was het totaal bedrag van den invoer in dat tijdvak 4,348,808 centner, de uitvoer 2,973,583 centner, te zamen 7,322,391 centner.

Per spoorweg had de invoer 787,147 en de uitvoer 1,812,559 centner bedragen; het overschietende van in- en uitvoer door het scheepvaartverkeer. In het jaar 1859 zijn in *Harburg* 1138 zeilschepen aangekomen, waarvan 1080 bevracht en 58 ledig of met ballast. De bemanning der aangekomen schepen bedroeg te zamen 4619 man. Van *Harburg* zijn gedurende hetzelfde jaar uitgeloopen 1137 schepen, waarvan 295 bevracht en 842 ledig of met ballast, met 35,028 last en eene bemanning van 4163 man.

Onder de binnengeloopen zeeschepen bevonden zich 101 stoomvaartuigen, gezamenlijk met eene lading van 10,331 last, en eene bemanning van 1624 man; onder de uitgeloopen bevonden zich 99 stoomvaartuigen (72 bevracht en 27 met ballast) van 9772 last en met eene bemanning van 1586 man.

Het getal der aangekomen zeeschepen is van 1850 tot 1855, van 152 met 5710 last, tot op 1118 met 44,618 last gestegen. Voorts is sedert 1855 het scheepvaartverkeer genoegzaam hetzelfde gebleven.

ITALIE.

Het schijnt dat de Generaal Lamoriciere niet zeer gelukkig is met de organisatie van de Romeinsche Zouaven. Gisteren werden 13 of 14 deserteurs uit het Pausselijke leger gevat. Naar alle waarschijnlijkheid zijn het Zwitsers daar zij eene Zuid- Duitsche uitspraak hebben. Te Florence en Bologna ziet men dagelijks zulke vlugtelingen; zij worden allen naar Massa opgezonden, alwaar een depot is opgerigt om te zien wat met die *ellendige kuurlingen!* te doen is.

— De heer Paltrinieri, de Fransche consulaire agent te Parma, die daar als zoodanig een diplomatiek en geen handels- karakter heeft, is door zijn gouvernement gelast om den koning van Sardinie bij zijne aankomst optewachten, en hem al die eer te bewijzen welke hem toekomt als bondgenoot van Frankrijk. Men dit niet aanwezigheid van de Fransche en Engelsche diplomaten bij den koninklijken stoet in Toskane en de Romagna nog al als een beteekenisvol feit werd aangemerkt, zal de tegenwoordigheid van den heer Paltrinieri in het paleis te Parma als van eenig gewigt worden beschouwd.

SPANJE.

— Door de koningin is op den 25 Mei in persoon de Cortes geopend. De door hare majesteit uitgesproken troonrede luidt in substantie als volgt: — „De natie vertoonde gedurende den oorlog een prachtig schouwspel en de oorlog eindigde met eenen roemrijken vrede. Het gesloten tractaat voldoet genoegzaam de gedane uitgaven en stelt de natie schadeloos voor hare talrijke opofferingen. Spanje staat thans met alle natien op eenen vriendschappelijken voet. Het verdrag met Rome stelt alle gemoederen gerust en vergemakkelijkt den vooruitgang. De paus heeft bij die gelegenheid de bewijzen van gehechtheid ontvangen, zoowel van de koningin als van de natie. Het gesloten verdrag met Mexico zal in de Cortes ter tafel worden gebragt; Spanje betreurt de ongelukken die dat land teisteren. Met smart ziet hare majesteit op den carlisten-opstand terug, doch toen het gevaar eenmaal geweken was, kon zij wel niet anders doen dan de ingeving van haar hart te volgen, door eene geheele amnestie aftekondigen. De Cortes zal worden uitgenoodigd om te beraadslagen over het budget van 1861, over verschillende regerings- voordragten en over de regeling der publieke dienst en de verschillende takken van algemeen bestuur. Hare majesteit besluit met te verklaren dat Spanje, door hare talrijke opofferingen, de meest heilige wenschen kan voeden, en zij vertrouwt dat de eensgezindheid onder de natie den troon zal steunen en het geluk van het land zal bevorderen.

— De madridsche bladen van den 22 Mei geven het berigt dat, ten gevolge van het deswege gedane verzoek door den spaanschen gevolmagtigde te Napels, het gouvernement last heeft gegeven om een schroef-fregat en eenige kleinere schepen naar Sicilie te stationeren, ter bescherming der spaansche onderdanen.

— Het semi. officiële blad *Correspondencia* zegt: — „Eenige bladen deelen mede dat het gouvernement plan heeft om het leger optevoeren tot 200,000 man, doch dat nog niets bepaalds daaromtrent besloten is. Het eenige wat wij hieromtrent kunnen zeggen is, dat zeker al die voorzorgen zullen worden genomen die noodig zijn om de binnenlandsche rust van het land te kunnen bewaren en om onze onafhankelijkheid in europesche verwikkelingen te kunnen doen eerbiedigen.

— Twee personen zijn in arrest genomen voor de verspreiding van oproerige geschriften. De koningin heeft in het klooster van san Pasgual te Aranjirez eene dankzegging doen vieren en ook bijgewoond, voor de behaalde overwinningen in Afrika. De plegtigheid werd tevens bijgewoond door den koning, de koninklijke kinderen, de Infantes Don Sebastiaan en Don Francisco en door eenigen der ministers. Daarna werd een beeld van onze lieve vrouw van genade in processie door de stad rondgedragen, aan welke processie ook Hunne Majesteiten, de prinsen en de ministers zich aansloten. De hertogin van Alla, zuster der keizerin van Frankrijk, was een weinig ongesteld.

DE EXPEDITIE VAN GARIBALDI.

In het Engelsche parlement is door Lord John Russell eene uitvoerige correspondentie ter tafel gebragt met betrekking tot de landing van den Generaal Garibaldi in Sicilie. Het belangrijkste daarvan is het volgende gedétailleerde berigt houdende bijzonderheden omtrent de landing der expeditie te Marsala, benevens eene wederlegging van het rapport als zoude een Engelsch oorlogschip een Napolitaansch fregat hebben verhinderd om op de troepen van Garibaldi te vuren:

De bevelhebber Marijat aan Z. E. den Vice Admiraal Sir A. Fanshawe.

Aan boord van de Intrepid, Malta 14 *Mei* 1860.

„Ter voldoening aan Uwen last om een volledig verslag uittebrengen betrekkelijk de landing van eene gewapende magt te Marsala op den 11 dezer, heb ik de eer Uwe Excellentie het volgende te berigten. Op het tijdstip der gebeurtenis bevonden zich te Marsala twee Engelsche oorlogschepen, de *Intrepid* en de *Argus*; de bewegingen dier beide schepen op den 9de en 10 Mei moet ik vooral onder Uwer Excellenties aandacht brengen. Op den 9den dezer werd de *Intrepid* te Messina afgelost door de *Scijlla*, de bevelhebber van dat vaartuig overhandigde mij orders volgens welke ik naar Palermo moest stevenen, alwaar ik verdere instructien zou ontvangen van den bevelhebber van de *Amphion*. Den 10de arriveerde ik te Palermo en vond daar de *Argus* en *Amphion*, de eerste lag in de haven vastgemeerd. In gevolge bekomen orders gingen beide schepen nog diezelfden avond onder zeil. Inmiddels had ik last ontvangen om met de *Intrepid* naar Traparri, Marsala en Girgenti te stevenen ten einde mij omtrent den staat dier plaatsen te verzekeren en daarna de laatste tijdingen direct naar Malta overtebrengen. De bevelhebber Ingram was reeds naar Marsala vertrokken om een onderzoek intestellen omtrent de klagten van eenige Britsche onderdanen, die van hunne wapenen waren beroofd geworden op last van den opperbevelhebber van het district, en die hun eigendom niet genoegzaam beschermd achtten voor de talrijke dieven welke door de gebeurtenissen op hunne wijnkelders het oog schenen te hebben geslagen. Het was aan hem overgelaten om twee of drie dagen daar te blijven vertoeven dan wel dadelijk naar Palermo terug te keeren. Ter voldoening aan deze order verlieten beide schepen op den 10den Palermo. De *Intrepid* liep te Trapani binnen en begaf ik mij daar onmiddellijk tot den Engelschen Consul. Van daar weder vertrekkende arriveerde ik den 11den te Marsala, en een uur daarna kwam ook de *Argus* aan. Daar de bevelhebber van dien bodem vermeende dat het noodig was om drie of vier dagen te Marsala te blijven ankerde hij op omstreeks drie mijlen afstands van den wal; ik daarentegen dacht slechts eenige uren te blijven en ging dus zoo digt onder den wal als mogelijk was ne wierp het anker op drie vierde mijl afstands van den lichttoren die aan het eind der haven staat.

Te elf en een half ure gingen wij naar den wal en begaven wij ons naar het huis van den Vice-Consul, alwaar wij eenige Engelsche inwoners der plaats aantroffen. Het geval van de afneming hunner wapenen werd druk besproken, doch daar omtrent dit onderwerp reeds inlichting was gevraagd aan den Minister te Napels, is het onnoodig te achten om er hier verder over uitteweiden. Wij trokken met deze heeren de stad in, bezochten de Cathedraal en kwamen ook eindelijk aan hunne wijnkelders, drie in getal en welke van eene halve mijl tot omstreeks een en een halve mijl van elkander zijn verwijderd. Wij waren hier naauwelijks toen het berigt werd gebragt dat twee stoomers onder Sardinische vlag in het Noord-Westen kwamen opstoomen. Onmiddelijk begaven wij ons naar eene verhevenheid ten einde te zien wat er gebeuren zou. De voorste en kleinste stoomer had eene boot op sleeptouw, welke wij toen dachten dat eene loodsboot was en waarvan de loods aan de kust was geprest om de schepen binnen te loodsen. Beiden stoomden voor om den boeg van de *Intrepid* heen en stuurden regt op de haven aan voor de monding van welke zij het anker lieten vallen; de groote boot lag regts, de kleinere op eenige afstand van haar. Het zal omstreeks twee uur geweest zijn dat de schepen voor anker lagen, toen drie Napolitaansche oorlogschepen in het gezigt kwamen; zij kruisten tusschen Marsala en Mazzara — eene twaalf mijlen zuidwaarts gelegen stad; dit smaldeel bestond uit twee stoomers en een zeilfregat, en was slechts 6 mijlen van de Sardinische schepen verwijderd. Alvorens de Napolitanen genoegzaam waren genaderd had een der Sardinische schepen zijne aan boord hebbende troepen reeds gedebarkeerd; de soldaten schenen goed gedisciplineerd, en aan den wal gekomen rukten zij kompagnies-gewijze in de beste orde op. De andere echter had nog slechts een vierde gedeelte der troepen ontscheept, toen een der Napolitanen met zijne stukken buiten boord en alles gereed tot het gevecht kwam aanzetten, en met nieuwsgierigheid wachtten wij af wat er nu zou gebeuren. Ik had te voren de kapiteins van drie Engelsche schoeners gewaarschuwd om de haven uittezeilen en zich in veiligheid te stellen, doch de wind was gaan liggen en moesten zij gevolgelijk de gebeurtenissen afwachten.

De Napolitaan echter, instede van zijn vuur te openen, zetten eene sloep uit, welke zich naar de Sardinische schepen wendde; toen echter de sloep halfweg was wendde zij en keerde met verdubbelde riemslagen weder terug naar haar eigen schip. Wij verkeerden nog altijd in het onzekere of het vuur zou worden geopend, doch het verwonderde ons dat de Napolitaansche stoomer op de *Intrepid* aanhield instede van eerst de verdere landing der troepen te beletten. De wachthebbende officier van de *Intrepid* gaf het berigt dat de bevelhebber van den Napolitaan hem had gepraaid en gevraagd of er ook Engelsche troepen aan den wal waren. Het antwoord daarop luidde ontkennend, dat alleen de bevelhebbers der twee Engelsche oorlogschepen benevens drie officieren zich aan land bevonden. Kort daarna kwam er een officier aan boord die naar mij vroeg, en een angstig verlangen scheen te koesteren om te weten wanneer ik weder aan boord kwam. Voor zijne komst was er reeds een mijner booten aan wal gezonden, waarna ik een officier de stad had ingezonden met last om allen die aan den wal waren weder naar boord te doen terugkeeren. In dien tusschentijd, het zal 4 uur geweest zijn, was de geheele expeditionaire magt geland, waarna de Napolitaan zijn vuur begon te openen.

De bevelhebber Ingram, de vice-consul en ik begaven ons alstoen aan boord om den bevelhebber van den Napolitaan te ontmoeten. Hij deelde ons mede dat een aantal gewapende lieden geland waren en dat hij verpligt was om op hen te vuren; hierop werd niet de minste aanmerking door ons gemaakt, wij verzochten hem alleen om de Engelsche vlag te willen eerbiedigen, waar hij die ook mogt zien wapperen, hetwelk hij ons getrouwelijk beloofde. Onderwijl wij aan boord waren werd het vuren voortgezet, zelfs maakte de kommandant ons nog eene soort van apologie dat de schoten elkander zoo langzaam opvolgden; hij zeide dat hij de stad niet wilde beschieten, maar het alleen op de soldaten gemunt had die de poorten der stad binnentrokken.

Toen wij den stoomer verlieten kwam het fregat aanzeilen en gaf met zijne bakboordsbatterijen volle laag, doch voor en aleer hij zijne stukken weder had kunnen laden, waren de troepen reeds in veiligheid achter de wallen van Marsala. Bij mijne terugkomst op de *Intrepid* vond ik daar een officier van den anderen Napolitaanschen stoomer. Hij verzocht mij om een mijner booten met hem mede te willen zenden, ten einde de Sardinische schepen tot de overgave te eischen. Ik voelde wel neiging om dit verzoek intewilligen, daar het zeer waarschijnlijk was dat het gebruik onzer vlag alleen werd verzocht om zich te overtuigen of die schepen verlaten waren ja dan neen; in het eerste geval zouden zij daarmede bekend zijn geworden zonder zelve iets te wagen, en in het tweede geval zouden zij een zedelijk overwigt hebben gehad om tot de overgave te dwingen. Ik weigerde echter aan zijn verzoek gehoor te geven, en korten tijd daarna werden gewapende sloepen van hen uitgezet, en bij de sardinische schepen komende bleek het dat deze geheel waren verlaten, waarop onmiddelijk de sardinische vlag werd nedergehaald en de schepen in bezit werden genomen door de Napolitanen.

Onderwijl dit gebeurde ging ik onder stoom om nog voor het vertrek der mail van Zaturdag Malta te kunnen bereiken, ten einde uwe Excellentie nog met die gelegenheid met het gebeurde in wetenschap te kunnen stellen. Alvorens ik vertrok had de kommandant Ingram zijnen bodem de ankerplaats doen innemen van de *Intreped* ten einde de Britsche belangen beter te kunnen beschermen doordien hij daar digter onder den wal lag. Van al het hier medegedeelde ben ik ooggetuige geweest. Ik moet noodzakelijk hier nog bijvoegen dat het geheele in Napels loopende gerucht, dat u per telegraaf door Harer majesteits gevolmagtigde is medegedeeld, van allen grond is ontbloot. Om te zeggen dat het een misverstand was, zou eene al te ruime uitlegging wezen, daar toch daardoor twee bevelhebbers van Engelsche oorlogschepen valschelijk zouden worden beschuldigd, die, toen het gebeurde voorviel, daarbij toevallig tegenwoordig waren en zeer verwonderd waren dat het volk er nimmer aan gedacht had dat zoo iets zou kunnen gebeuren.

Ik moet onder deze omstandigheden Uwe Excellentie nog een denkbeeld geven omtrent eenige daadzaken. Ik had een zoo vast idée dat de bevelhebber van den Napolitaanschen stoomer zijn vuur zou openen één uur voor dat dit plaats vond, dat ik den raad gaf om eenige in de haven liggende Engelsche schepen te doen verhalen. Hij had het in zijnen magt om op 2 à 300 ellen afstands van de Sardinische schepen te komen, en in zulk eene positie zou elk schot zijn doel hebben bereikt daar het geheele dek van volk wemelde, ik ben dan ook overtuigd dat elke landing met booten onmogelijk zou zijn geweest. Waarschijnlijk zou hij ook de stoomketels hebben kunnen doen springen, en het is niet te voorzien welke verwoestingen hij had kunnen aanrigten. Of het nu besluiteloosheid was of wat ook, het was niet blijkbaar dat hij plan had om de landing te verhinderen.

Wat de vraag betreft of er engelsche troepen aan den wal waren, geloof ik dat die daaruit voortsproot dat de roode rokken of broeken, waarin eenigen der landingstroepen waren uitgedoscht, de Napolitanen hebben misleid; doch zij konden aan den anderen kant toch wel veronderstellen dat stoomers onder Sardinische vlag geene engelsche soldaten aan boord konden hebben.

Het volgende is eene verklaring van de officieren der *Intrepid* die aan den wal waren tijdens de gebeurtenis plaats greep:

— Aan de landingsplaats staande ontdekten zij twee stoomers die in het noord westen kwamen opdagen. Toen zij de stad intraden zagen zij eene menigte volks op de wallen verzameld, welke allen zeewaarts uitkeken, doch namen daar toen echter weinig notitie van. Na de kerken en andere bezienswaardige plaatsen der stad te hebben bezocht, werd bij het passeren eener hoofdstraat, hunne aandacht gaande gemaakt door eenen grooten toeloop van volk naar eene der hoofdpoorten, onder die menigte zag men verscheidene bajonetten glinsteren; Het volk deed de lucht daveren van het geroep „*Viva l' Italia!*" Zij hielden dit dienvolgens voor eene demonstratie; daar zij echter niet tot het volk konden doordringen traden zij een koffijhuis binnen en dachten zij verder dat de wapenen welke zij hadden zien schitteren die der Napolitaansche soldaten waren. Het eerste wat zij opmerkten toen zij daar waren gezeten was een man in boerenkleeding, die de wacht scheen te houden aan de overzijde der straat, benevens eenige troepen gewapenden die bij tusschenpoozen de straat afkwamen. Een oogenblik daarna traden eenige mannen, oogenschijnlijk officieren, het koffijhuis binnen. Zij waren gewapend met sabels en revolvers, en daar zij Italiaansch spraken begon men te vermoeden dat dit geene Napolitanen waren, te meer daar een van hen met de Engelsche Krim-medaille en eenige anderen met de Sardinische Krim-médaille waren versierd. Na onderzoek bleek het dat eene landing was bewerkstelligd, weshalve zij het raadzaam achtten om de stad te verlaten en naar het huis van den consul te gaan. Bij de poort gekomen werden zij echter aangehouden door een officier in Sardinische uniform die hen mededeelde dat zij niet mogten passeren, dan na alvorens permissie daartoe te hebben verkregen van den Generaal Garibaldi die zich aan de andere poort bevond; zij begaven zich diensvolgens derwaarts, en verkregen de verlangde permissie door tusschenkomst van eenen officier, die vooraf tot een bejaard man sprak die in eenen met rood bekleedden stoel gezeten was; naast hem stond een hoed, versierd met eene veer en eene driekleurige cocarde.

De officieren verlieten daarop de stad en kwamen onmiddelijk aan boord. Volgens hunne opinie bedraagt het getal der landingstroepen 2000 man; ik vertrouw echter dat dit wel wat minder zal zijn, in aanmerking genomen de grootte der twee stoomschepen waarmede zij zijn overgevoerd. De soldaten waren allen goed gewapend en net gekleed; velen van hen droegen medailles, waaronder men ook eenige Engelsche Krim-médailles opmerkte.

SCHEEPSBERIGTEN.

In lading en in reparatie liggende Schepen te Soerabaya.

Vlag.	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerders.*	*Bestemming.*	*Agenten.*
Nederlandsche	Hercules.	Detering.	Nederland	Fraser Eaton & Co.
„	Prinses Amalia.	L. W. van Alkemade	„	„ „ „ „
Hamburg.	Hafis.	Benderen.	ter Bevrachting.	„ „ „ „
Nederlandsche	Delftshaven	Schaap.	Onbepaald	B. Kopersmit & Co.
„	Java	Stikkel van Dam.	Onbepaald	„ „ „ „
„	Schoonderloo.	Kruijt.	„	„ „ „ „
Engelsche	Equinox.	Thos. Willamsen.	ter Bevrachting.	Hill Broekman & Co.
Nederlandsche	Wassenaar.	Hofstede.	Onbepaald.	Mc Lennan & Co.
„	Ida Wilhelmina.	B. P. van Wijland.	„	E. Ten Brinck & Co.
„	Catharina Willemina	F. H. Popken.	Onbepaald.	„ „ „ „ „
Ned. Ind.	Nicot.	J. Amesz.	Amsterdam.	P. Kervel & Co.
Engelsche	Thames.	Bremer.	Lossende.	„ „ „ „
„	Regia.	Bisschop.	„	„ „ „ „
Nederlandsche	De Pauline.	Post.	Nederland.	Schimmelpenninck & Co.
„	IJssel.	C. Maarschalk.	Onbepaald.	„ „ „
„	Kijkduin.	Oldendorp.	Samarang,	„ „ „
„	Kandanghauer	W. Zeelt.	Nederland	„ „ „
„	Prins Frederik der Nederlanden	C. C. de Witt.	Onbepaald.	„ „ „
Ned. Ind.	Crinoline.	A. Tholen.		Adam & Co.

Marktprijzen.

SUIKER *f* 16³/₈. @ *f* 16¹/₄.—
RIJST (CARGA) *f* 110 @ *f* 130.—
Id. (WITTE) *f* 150 @ *f* 165.—
ARAK ℔ legger. *f* 40 *f* @ 45.—
KADJANG MATTEN. *f* 9 @ *f* 12.—
ROTTING *f* 7 @ *f* 9.—
WISSELKOERS 101⁰/₀.—

Voor ieder in dit blad voorkomend artikel, hetwelk van geene onde teekening is voorzien, stelt de Redactie zich verantwoordelijk zoolang door haar geen ander schrijver wordt opgegeven.

GEDRUKT BIJ LE ROY & CO TE SOERABAYA.